CUỐN SÁCH NÀY LÀ CỦA:

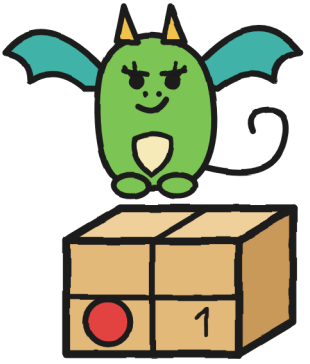
_____

Và không của ai khác. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 1

Gói hàng này cắn

Lui Eriksson

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI 1

Gói hàng này cắn

Lời và tranh: Lui Eriksson

Bản tiếng Việt: LinguAula

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

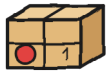
Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Phông chữ: Andika, Patrick Hand, Pangolin và IBM Plex Mono (giấy phép SIL OFL).

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

CHƯƠNG 1

Gói không giao được

Cuốn sổ này lấy ra từ thùng số 14 khi chuyển nhà. Trên thùng ghi BẾP, bằng bút dạ đầu to, nét chữ của một người đang vội. Bên trong không có nổi một cái thìa: chỉ có cuốn sổ này, một chiếc tất lẻ và một con ếch cao su không của ai cả. Tớ đã hỏi mẹ tớ. Tớ đã hỏi cả con ếch. Không ai nhận nó.

Còn cuốn sổ thì tớ nhận. Tớ đề tên nó ngay trang đầu, bằng chữ in hoa, để từ đầu mọi chuyện rõ ràng:

SỔ GIAO HÀNG của Guni. RIÊNG TƯ.

"Riêng tư" nghĩa là tớ được đọc trước. —J.

Ghi chú xanh lá ấy không có ở đó khi tớ viết "riêng tư". Chẳng ghi chú xanh nào có ở đó cả. Là Julita thêm vào dần dần; chỉ trong một ngày bạn ấy đã quen đọc sổ của tớ trước tớ, và đôi khi trước cả lúc tớ viết ra. Nhưng chuyện đó để sau. Cứ đi theo thứ tự.

Bọn tớ đến vào một ngày thứ Ba. Hôm nay là thứ Bảy. Tớ ở khu phố này được bốn ngày và đã thuộc cả một con đường: đường nhà tớ. Nó có sáu ngôi nhà và, xung quanh, toàn dấu chấm hỏi.

Chẳng ai hỏi tớ có muốn chuyển nhà không. Người lớn quyết định với nhau trong bếp, bằng cái giọng họ dùng cho những chuyện đã quyết xong, và mẹ tớ gọi đó là "một cơ hội", cái tên người lớn dành cho những thứ không trả lại được.

Điều làm tớ đau nhất không phải là rời khỏi phòng cũ. Mà là phát hiện ra, ngay trên xe chuyển đồ, một chuyện tớ chưa từng biết về chính mình: tớ chưa bao giờ kết bạn với ai. Tớ có bạn. Nhưng hai chuyện đó không giống nhau. Ở khu cũ, bạn bè đến thẳng từ nhà máy: người ta phát cho mình từ năm ba tuổi, ngoài công viên, kèm theo cái xô và cái xẻng, rồi chẳng phải làm gì thêm nữa. Tớ chưa bao giờ học cách làm. Ở trường người ta dạy chia số thập phân, nhưng không dạy kết bạn: người ta cho rằng ai cũng đến trường với bạn có sẵn.

Thế nên tớ làm điều tớ vẫn làm mỗi khi không biết làm gì: lập một kế hoạch.

Kế hoạch kết bạn của tớ:

1. Nói xin chào.
2. Nói điều gì đó thú vị.
3. ???

Tớ kẹt ở mục 2. Còn mục 3 thì chịu. Tớ kẹt ba ngày liền. Lúc đó tớ vẫn chưa biết mục 3 lại là mục dễ nhất trong ba mục, và chỉ cần vỏn vẹn hai chữ.

Phòng mới cũng chẳng giúp được gì. Nó đầy những thùng chưa mở và không có gì là của tớ, nên tớ ngủ ở đó như ngủ khách sạn: ngủ nhờ, quần áo để sẵn trong tầm tay. Vì thế tớ mới tỉnh dậy nhanh đến vậy khi có thứ gì đó bay ngang cửa sổ sáng nay.

Đó là một gói hàng.

Tớ nói đúng như thế, vì sự thật đúng là như thế. Một gói hàng bằng bìa các-tông, to cỡ cái hộp giày, đóng một con dấu đỏ ở một bên, bay ngang tầm cửa sổ nhà tớ, ung dung như người đang đi lo việc riêng. Rồi lại một gói nữa. Rồi một gói nữa. Chín gói hàng nối đuôi nhau như vịt băng qua đường rồi lọt, hết gói này đến gói khác, vào cửa hàng đối diện qua cái hòm thư. (Mười một gói còn lại, sau này tớ mới biết, đã về từ lúc tớ còn đang ngủ.)

Cửa hàng có một tấm biển ghi GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI. Bên dưới, chữ nhỏ hơn: "Chúng tôi giao thứ không ai giao." Và bên dưới nữa, chữ còn nhỏ hơn, như thể được thêm vào sau khi nghĩ kỹ lại: "(Gần như luôn luôn)".

Thế là tớ có mục 2: "Tớ đã thấy gói hàng bay".

Cái đó không thú vị. Chuyện đó xảy ra thường xuyên lắm.

Ghi chú đó do Julita viết. Tớ quen bạn ấy ngay sáng nay, ở cửa hàng đối diện. Bạn ấy viết bằng màu xanh lá, và chữ xanh lá thì không xóa được. Tớ đã thử bằng cục tẩy, bằng nước bọt và bằng tay áo len, theo đúng thứ tự đó. Cục tẩy mòn đi. Màu xanh thì không.

Tớ mặc chiếc áo len sọc ra ngoài bộ đồ ngủ rồi sang đường. Ý tớ là vẫn mặc nguyên đồ ngủ. Với đôi dép đi trong nhà. Có những quyết định cơ thể đưa ra trước khi cái đầu kịp biết.

Bên trong có mùi bìa các-tông và một thứ gì đó cháy, như mùi người ta thổi tắt một ngọn nến. Bên trái có một cái kệ với tấm biển đỏ ghi HÀNG TRẢ LẠI, và trên kệ là hai mươi gói hàng đánh số từ 1 đến 20, mỗi gói có con dấu của nó. Phía trước, một cô phù thủy đội mũ tím chỉ vào từng gói một. Bên cạnh cô, một cô bé mặc quần yếm xanh lá đếm to từng gói:

—...mười tám, mười chín, hai mươi.

—Chúng về hết rồi —cô phù thủy nói—. Lại nữa.

Không ai hỏi tớ là ai, cũng không hỏi vì sao tớ mặc đồ ngủ. Ở một cửa hàng bình thường thì thế đã là lạ. Ở cửa hàng ấy, đó chưa phải điều lạ nhất của buổi sáng.

Cô phù thủy tên là Mara. Cô có một cửa hàng giao hàng bất khả thi, và một con dấu phát sáng: khi đóng xuống, nó bắn ra những đốm lửa nhỏ, và những đốm lửa ấy có mùi cháy kia. Julita giải thích cho tớ cách mọi thứ vận hành ngay trong cuốn sổ của tớ, bằng một hình vẽ đầy mũi tên mà tớ tóm lại ở đây vì nó chiếm mất nửa trang:

- Gói hàng + dấu.
- Người nhận có ký tên, bằng mực không xóa được không?

- CÓ: ĐÃ GIAO.
- KHÔNG: lúc bình minh, gói hàng bay trở về kệ của nó.

Thế là không gói hàng nào bị lạc. Cũng không gói nào được giao.

Những gói trên kệ là hàng trả lại: hai mươi gói chưa ai giao nổi bao giờ. Và tất cả đều do cùng một người gửi. Trên mỗi tấm nhãn, ở cùng một chỗ, bằng cùng một nét chữ chi chít, đều ghi NGƯỜI GỬI: R.

—R. là ai ạ? —tớ hỏi.

—Một người viết chữ rất xấu —cô Mara nói.

Và không nói thêm gì. Cô nói như người ta nói những câu đã nói rất nhiều lần, không nhìn cái kệ, mà nhìn một điểm trên tường chẳng có gì để nhìn. Julita mấp máy môi cùng lúc với cô. Bạn ấy thuộc lòng câu trả lời, và tớ có cảm giác với bạn ấy thế cũng chưa đủ.

Cô Mara bỏ mười chín gói hàng trả lại vào một cái bao tải khổng lồ, loại người ta khoác lên vai. Đêm đó cô phải chở một cây đàn piano tới một ngọn hải đăng, xa tít tắp, và nhân thể, đã ra ngoài thì thử giao lại tất cả một lần nữa. Cô sẽ về lúc bình minh. Cô nói mà chẳng chút hy vọng, bằng giọng của người tưới một chậu cây đã khô chỉ vì thói quen.

Trên kệ chỉ còn lại đúng một gói. Gói đầu tiên trong hàng. Gói số 1.

—Gói đó không giao được đâu —cô Mara nói, và tớ có cảm giác cô không nói với bọn tớ—. Chỉ có một quy tắc: ĐỪNG ĐỤNG VÀO CÁI KỆ.

—Tất nhiên rồi ạ —Julita nói.

Tớ đứng sau bạn ấy và thấy những ngón tay bắt chéo sau lưng. Tớ không nói gì. Giờ nghĩ lại, đó là điều đầu tiên bọn tớ cùng có: một bí mật dài hai giây, trước cả khi biết tên nhau.

Julita ở cửa hàng vào các thứ Bảy. Tớ không hỏi bạn ấy là gì của cô Mara: cháu gái, trợ lý, hay hình phạt. Có những câu hỏi phải đến ngày thứ hai mới hỏi được.

Giờ đã là ngày thứ hai rồi. Hỏi đi. —J.

Cửa vừa đóng lại, Julita nhìn tớ từ đầu đến chân. Thong thả. Như người ta ngắm một gói hàng để xem nó có xứng được đóng dấu không.

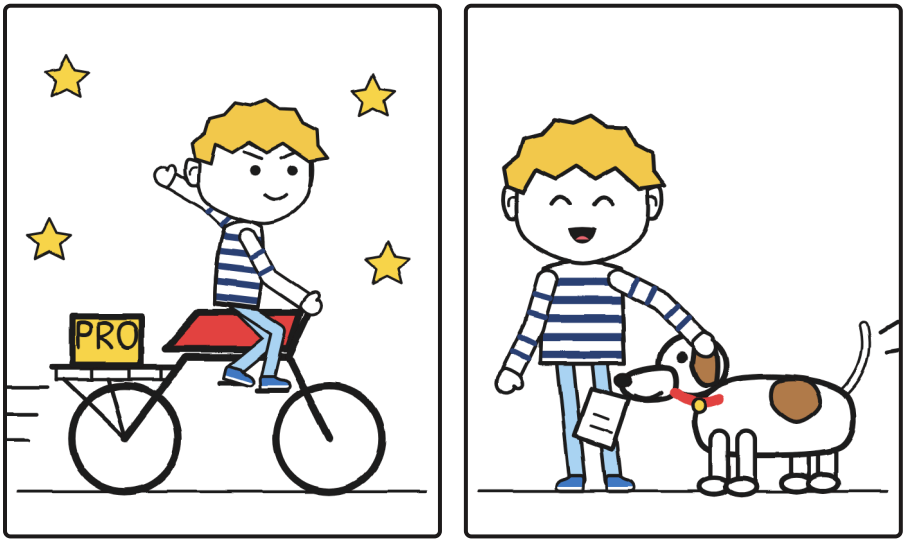
—Cậu biết giao hàng không?

Đến đây tớ phải thành thật, vì cuốn sổ này là riêng tư và dù sao Julita cũng sẽ đọc nó.

Sự thật là cả đời tớ mới giao có một thứ: tờ báo của ông hàng xóm tầng hai, vào một ngày Chủ nhật, vì nó nằm lăn lóc ở sảnh tòa nhà và tớ thấy cần có một người hùng. Tớ đưa nó cho con chó nhà ông. Con chó ăn mất tờ báo. Hết sự nghiệp của tớ.

Và tớ đáp đúng như bất cứ ai đang muốn kết bạn sẽ đáp:

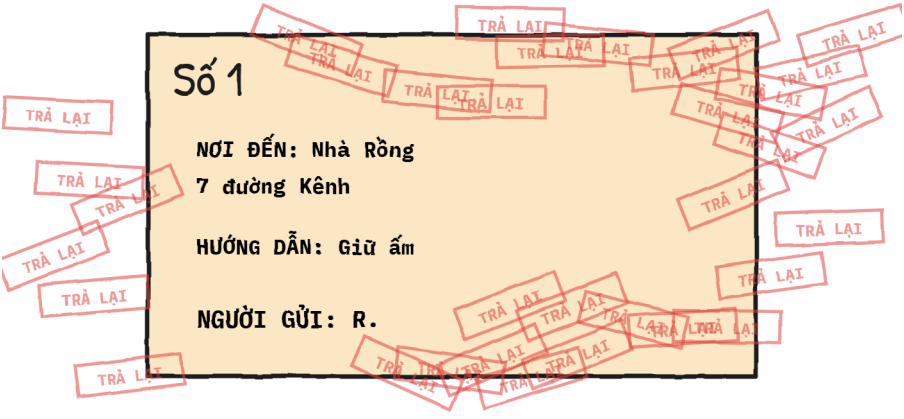
—Có. Ở khu phố cũ của tớ, tớ là người giao hàng chuyên nghiệp.

Chuyên nghiệp. Cho chó.

Một lời nói dối giống như một gói hàng đã đóng dấu: nó bay đi rất oai vệ, băng qua đường mà không chạm đất và, đến một lúc nào đó, bay trở về. Điều lúc ấy tớ chưa biết là lời nói dối này sẽ quay về khi nào, và ai sẽ đọc to nó lên.

Julita không đòi tớ bằng chứng. Bạn ấy đi thẳng tới cái kệ và lấy ra gói hàng duy nhất còn lại: gói số 1. Gói không giao được. Tay bạn ấy hơi run, nhưng không phải vì sợ, hay không chỉ vì sợ: đó là cái run của một cầu thủ ngồi ghế dự bị bao nhiêu trận rồi và cuối cùng huấn luyện viên cũng gọi tên mình. Tay tớ cũng run, nhưng tớ giấu giỏi hơn: chỉ có việc tớ mặc áo len ngược là tố cáo tớ.

Tớ đếm các dấu TRẢ LẠI. Ba mươi bảy cái. Tấm nhãn ấy dấu thì nhiều hơn nhãn.

Dưới lớp đỏ chồng chất ấy, phòng khi ai đó quan tâm, có ghi:

- NƠI ĐẾN: Nhà Rồng, 7 đường Kênh.
- HƯỚNG DẪN: Giữ ấm.
- NGƯỜI GỬI: R.

—Nếu chúng mình giao được nó trước bình minh —Julita nói—, cô Mara sẽ thấy tớ giao được hàng trả lại.

—Thế nếu không được?

—Nếu không thì nó tự về, và coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tớ thấy đó là một kế hoạch rất hay. Nó có đủ hai thứ mà một kế hoạch cần: một phần thưởng nếu thành công và không hậu quả gì nếu thất bại. Lúc ấy tớ vẫn chưa biết bên trong có gì.

Có ai bấm chuông xe đạp. Hai lần, như người gõ cửa một ngôi nhà không phải của mình. Ngoài tủ kính hiện ra một cậu bé đội mũ bảo hiểm và đeo ba lô vàng, chữ trên đó đọc được cả từ bên trong: GIAO HÀNG CHỚP. TRONG MƯỜI PHÚT HOẶC MIỄN PHÍ.

—Giao Hàng Bất Khả Thi á? —cậu ta nói, với giọng của người đã kể đúng câu đùa này vào mấy thứ Bảy trước—. Các cậu mà giao được cái gì thì mới là bất khả thi.

Tonio. Giao siêu nhanh những thứ siêu chán.

—Thế thì hôm nay bọn tớ giao cái này —Julita nói, và giơ gói hàng lên.

Tonio đọc "Nhà Rồng" rồi cười ngặt nghẽo đến mức rơi cả mũ bảo hiểm. Cái mũ lăn tới tận cửa. Cậu ta nhặt lên mà vẫn cười không ngớt, và khi đứng dậy thì không còn cười nữa.

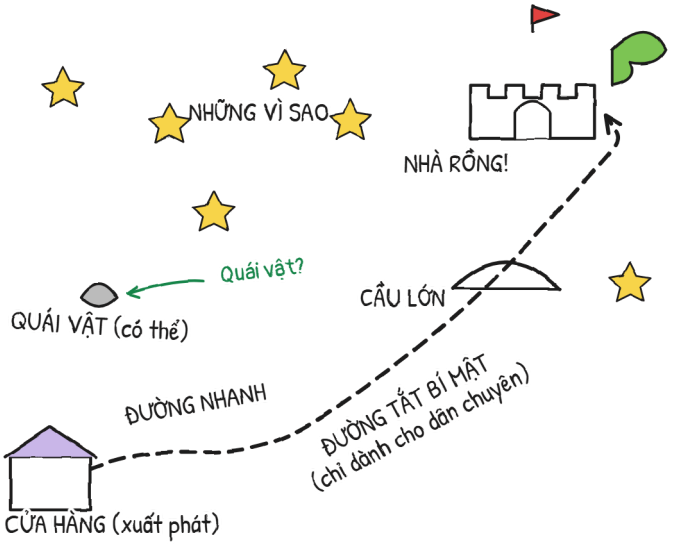
—Đường Kênh làm gì có số 7 —cậu ta nói—. Nó đi từ số 5 sang thẳng số 9. Tớ biết vì tớ đã tìm rồi.

—Thế sao cậu lại đi tìm? —Julita hỏi.

Tonio đội mũ vào. Lại bấm chuông thêm lần nữa, không có lý do gì, rồi đạp xe đi thật nhanh, đó là cách Tonio đối phó với những câu hỏi cậu ta không muốn trả lời. Tớ giữ lại hai dữ kiện: cậu ta đã đi tìm số 7, và CHỚP không nhanh trong mọi chuyện.

Tớ vẽ một bản đồ giao hàng. Người giao hàng chuyên nghiệp nào cũng vẽ bản đồ, và về mặt kỹ thuật, tớ đã nói mình là người như thế.

Bản đồ có một ĐƯỜNG NHANH, một ĐƯỜNG TẮT BÍ MẬT (chỉ dành cho dân chuyên), CẦU LỚN, một QUÁI VẬT (có thể) và sáu ngôi sao. Mấy ngôi sao chẳng có tác dụng gì. Chỉ là tớ thấy một bản đồ không có sao thì không phải bản đồ nghiêm túc.

Quái vật cũng không nằm trên đường đi. Tớ đã kiểm tra rồi. —J.

Trên con đường thật, chẳng có ngôi sao nào, bọn tớ qua Cầu Lớn. Ban ngày cầu được hạ xuống và ai cũng đi qua: xe đạp, các bà đẩy xe đẩy, một người đàn ông dắt con vịt. Julita đi qua đúng giữa cầu, nói thật nhanh với tớ về con dấu và về mực, không nhìn

xuống nước lần nào. Tớ nghĩ chắc vì bạn ấy đã nhìn nó nhiều lần rồi. Từ túi quần yếm của bạn ấy ló ra một cái đồng hồ cát lấy từ quầy hàng. Nó không giúp biết còn bao lâu nữa thì đến bình minh; chỉ để nhìn cát rơi và thêm sốt ruột. Tớ nhận ra bạn ấy là kiểu người mang theo đồng hồ cát đi giao hàng. Tớ thích điều đó. Còn tớ thì mang theo bộ đồ ngủ.

Số 7 đường Kênh không phải là một ngôi nhà. Đó là một bức tường.

Tonio nói đúng: từ số 5 nhảy sang số 9, và giữa hai số ấy là một bức tường nhẵn thín, màu sáng, không cửa, không cửa sổ, không chuông. Trên đó chỉ có, rất thấp, gần sát mặt đất, đúng tầm của một vật rất nhỏ, một tấm đồng thau với một cái hõm hình bàn chân. Bốn hõm nhỏ ở trên và một hõm lớn ở dưới, như thể ai đó đã đặt thứ gì lên đó từ lâu lắm và bức tường đã giữ lại hình dạng ấy.

—Biết đâu là hòm thư —tớ gợi ý.

Gói hàng không lọt. Kể cả dựng nghiêng. Kể cả đưa góc vào.

Bọn tớ thử mọi cách người ta vẫn thử với một bức tường:

1. Gõ bằng đốt ngón tay. (Không có gì.)
2. La lên. (Không có gì, nhưng to hơn.)
3. Nhòm qua đầu tường. Tớ trèo lên vai Julita, bạn ấy khỏe hơn vẻ ngoài, và thò đầu lên. Bên kia là một bức tường KHÁC.
4. Bỏ cuộc. Cái này bọn tớ làm tốt nhất.

Một bà đang tưới hoa phong lữ nhìn bọn tớ từ ban công, bình tưới giơ lơ lửng, với vẻ mặt của người đã xem bộ phim này rồi.

—Gói hàng ấy đến đây mấy năm rồi —bà nói—. Lần nào nó cũng ra đi y như lúc nó đến.

Bà nói không chút ác ý, như người ta đọc bản tin thời tiết. Rồi bà lại tiếp tục tưới. Ở khu phố ấy, tớ hiểu ra, một gói hàng không giao được cũng chỉ là thêm một hiện tượng thời tiết.

Trời lạnh. Cái lạnh của mùa thu mới chớm, loại lạnh luồn qua cả tay áo. Julita lại đọc tấm nhãn, nhỏ giọng, như thể nó có thể đã đổi từ lần đọc trước.

—"Giữ ấm" —bạn ấy nói—. Vậy mà nó đã nằm mấy năm trên một cái kệ lạnh cóng.

Tớ là người mới. Hễ cái gì ghi "giữ ấm" là tớ giữ cho nó ấm. Người mới thì đọc hướng dẫn: đó là thứ duy nhất bọn tớ có, vì bọn tớ vẫn chưa biết hướng dẫn nào thì được phép bỏ qua. Những người khác ở một chỗ lâu đến mức không còn đọc nữa; họ đã biết rồi. Và đôi khi cái họ biết là sai.

Tớ nhét gói hàng vào trong áo len, bọn tớ lại qua Cầu Lớn, và tớ ngồi lên tấm lưới thông hơi trước tiệm bánh của cô Elia, chỗ hơi nóng từ lò nướng bốc lên. Tấm lưới nằm sát mặt đất, áp vào tường, và từ đó bốc lên một luồng hơi ấm có mùi vỏ bánh mì. Tớ ngồi đó, lưng thẳng, gói hàng áp vào bụng, với tất cả phẩm giá có

thể có của một người ngồi bệt dưới đất, mặc đồ ngủ, với một cái hộp giấu trong áo. Julita lật ngược đồng hồ cát và đứng canh, không nói gì.

Trông cậu như cái hòm thư đang mang bầu.

Ý tớ là không nói thành lời.

Bọn tớ ngồi như thế khá lâu. Mùi bánh mì thơm lừng. Tớ bắt đầu đổ mồ hôi. Để khỏi nghĩ tới mồ hôi, bọn tớ nói chuyện; hay đúng hơn là tớ nói, còn Julita đáp vừa đủ.

—Sao cậu lại coi trọng việc giao gói này đến thế? —tớ hỏi—. Còn mười chín gói nữa mà.

Bạn ấy lật đồng hồ trước khi cát chảy hết.

—Vì đếm không giống như giao —bạn ấy nói—. Tớ đã đếm suốt bao nhiêu thứ Bảy rồi.

Sau đó bạn ấy hỏi khu phố cũ của tớ thế nào, và tớ suýt kể sự thật: rằng tớ chẳng nhớ mình đã làm gì ở đó, chỉ nhớ mình đã có nó. Rằng tớ giống như con ếch cao su: vẫn chưa có một chỗ riêng. Tớ mở miệng định nói và lại thốt ra chuyện khác, chuyện gì đó có một chiếc xe máy đầy huy chương. Bạn ấy gật đầu mà không nhìn tớ. Tớ có cảm giác bạn ấy không còn tin tớ nữa. Bạn ấy cũng chẳng bận tâm. Và đó là điều tuyệt nhất của cả buổi sáng.

Rồi có thứ gì đó gõ nhẹ vào bụng tớ. CỐC.

—Bụng cậu vừa kêu đấy à? —Julita hỏi.

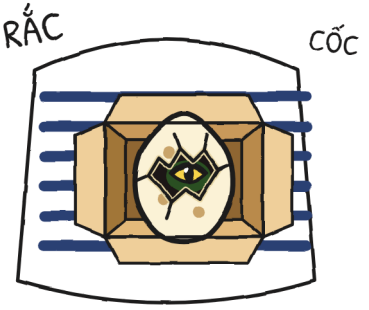
—Bụng tớ đâu có kêu CỐC.

CỐC. CỐC.

Tớ vén áo len ra. Dưới nắp gói hàng có một thứ gì đó tròn và nhợt, lốm đốm, không phải hộp giày cũng chẳng phải thứ gì người ta bán trong hộp. Nó có một vết nứt đang lớn dần trong lúc tớ nhìn.

RẮC.

Và gói hàng nhìn tớ.

Một con mắt vàng, mở to, ngay giữa vết nứt. Nó không nhìn Julita, người hiểu biết về gói hàng. Không nhìn tiệm bánh, cũng không nhìn đồng hồ cát, hay bầu trời nơi mọi thứ quay về lúc bình minh. Nó nhìn tớ. Và lần đầu tiên sau bốn ngày, trong cái khu phố toàn nhà mang dấu chấm hỏi ấy, có ai đó dường như hoàn toàn chắc chắn tớ là ai.

Chẳng ai báo trước với tớ rằng có những vụ giao hàng mà chính gói hàng chọn mình.

Tớ đọc hai lần. Tớ là người mới: cái gì tớ cũng đọc. Và ở đâu cũng không ghi rằng không được ngồi chờ tiếng sấm trên một cái ghế đẩu màu xanh.

Và bên ngoài trời bắt đầu mưa.

Tớ đã xem dự báo thời tiết. Sắp có giông bão. —J.